

KOVÁCS Adél Jenifer

Foltok, Honthy Hanna-dalra

Negyedik nap. A fehérszaj szinte elviselhetetlen. Szex után van tíz perc, esetleg fél óra, amikor úgy tűnik, sikerül elaludnom. Aztán meghallom magam mellett az egyenletes, békés légzését, és ettől megint éber vagyok. Mászkálni kezdek a lakásban, céltalanul pakolgotok, még nagyobb rendetlenséget csinálok. Kiveszem a szekrényből az utolsó tiszta edényeket, és a pultra teszem. A számban cigaretta, a hamu meztelen testemre hullik, már kétszer megégettem így a mellkasomat.

Ma is alszik, a nappali szürkésfehér parkettáján ülök, előttem papírok, nagy kupacokban a fal mellé tolva. Grafikus, ezek a korábbi munkáiból megmaradt darabok. Gyógyszergyárak promóciós termékei, sorszámtartók, információs plakátok, krém-minták csomagolásai.

Nyirkos a tenyerem és remeg a kezem, a stóccok közül többet is felborítok, ahogy kutakodok. Két vagy három órán át úgysem ébred fel semmire. Annál többet ő sem alszik.

Három napja ettem utoljára olyat, amit nem hánytam ki. A cukros üdítők, ha jól kirázom belőlük a szénsavat, bennem maradnak. Ragacsos üvegekkel és poharakkal díszítem a káoszt lakásszerte. Amikor felkel, jó ideig nem szól hozzám. Feszülten kerülget a lakásban, rám se néz. Csak akkor töri meg a csendet, amikor elővesz valamit, amit beszédhetünk vagy elszívhatunk.

Ma velem tekinteti meg a cigit, most nem remeg a kezem. Amikor elkészülök, megkönnyebbülten sóhajtok. Jól sikerült. Nem kiabál.

Füvet csak a talpalatnyi balkonon vagy a nagyobbik fürdőszobában, a szellőzőablaknál szabad szívni, fürdés közben.

Alsónadrágot húz, én meg egy inget, amit a földön találok.

Ahogy egymásnak adogatjuk a cigarettát, úgy kúszik a budai villák cikkcakkos horizontja fölé a nap. Nevetünk. Olyan, mintha mi szívnanék egyre feljebb az izzó korongot a meleg színű égbolton.

A nevetésből erőt gyűjtök. Ma szép lesznek, ezt döntöm el.

A nappali nagy tükre előtt megállok. Kigombolom az inget, a földre engedem, és sorra veszem, miket kell kijavítanom, mielőtt ma is útra kelünk. Jobb mellemen fraktálok: lila, kék, sárgászöld virágokban véraláfutás, két mellem közt szabálytalan alakban égésnyomok, étellel telien rózsaszínek. Nyakamon és combomon picike foltok, bal karomon fognyomok. Ezt mind eltakarja majd a ruha. Annyi dolgom van, hogy megmosom és kifésülöm a hajamat, letörölöm a fekete festéket a szemem körül, az alvadt vért a számról, aztán kirúszszom, sötét színnel.

Fekszem a kádban, és órák óta próbálom rávenni magam, hogy kiszálljak. A tévé tompa hangját hallgatom a nappaliból, és figyelem a beszökő napsugarakat, ahogy egyre közelebb csúsznak hozzám a hajszálakkal borított csempén. Bejön. A kád szélére ül, megkínál, bólintok. A számba nyúl, és az ínyembe dörzsöli. Néhány perc, és képes vagyok bármire. Csodálatosnak és különlegesnek látom magam. Micsoda élet ez. Ilyen nincs másnak.

Honthy Hanna énekel a hangfalakból, táncolunk a konyhában, ő vezet, erősen tartja a derekamat. Illatosak vagyunk, fris-

sek, csodaszépek és repülünk. Kacagunk. Azt mondja, én vagyok a legszebb dolog, amit valaha látott.

Hamar beérünk a városba. Amíg a taxis önmagába feledkezve fecseg, addig ő hátranyúl az anyósülésről és a szoknyám alá, a combjaim közé fúrja a kezét. Nevetve tiltakozok, aztán hagyom.

Késő estig ugyanabban a kocsmában ülünk, jóval naplemente után indulunk el, hogy az összes többit is végigjárjuk. Órákra szem elől tévesztem. Homályosan ismerős arcokkal beszélgetek, részeg vagyok, szinte csak motyogok. Akkor talál meg, amikor egy virágládába hányok az utcán. Egy nő van vele. Az erőlködéstől könnyes a szemem, homályosan látok, lassan tudom csak kivenni, hogy a nő nyakán friss, piros foltok vannak.

Ő azt mondja, hívott nekem egy taxit. Hozzám lép, a válamba harap, gyűrött bankjegyet tűr a melleim közé. Köszöni, jó volt, sose felejtí el.